

A woman with long brown hair, wearing a sleeveless floral dress with a ruffled collar, is sitting on a wooden bench in a forest. She is looking up towards the sky with a serene expression. The background is filled with lush green foliage and trees, with sunlight filtering through the leaves, creating a warm and peaceful atmosphere.

Roman

*Een
verrassende
erfenis*

INA VAN DER BEEK

Ina van der Beek

*Een verrassende
erfenis*

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verschenen van deze auteur bij uitgeverij Zomer & Keuning
onder andere:

Naar huis

De kleur van de zon

Het afscheid

Sprookjes bestaan wel

Alleen verder

ISBN 9789401906418

ISBN e-book 9789401906425

NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.inavanderbeek.nl

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Katja zet haar ontbijtbordje op het aanrecht en sprint naar de badkamer. Ze is laat, zoals meestal té laat. Vervelende gewoonte toch eigenlijk.

Nu nog even tanden poetsen, en dan weg!

Vlug pakt ze haar schoudertas van de bank in de kamer en even later trekt ze de voordeur achter zich dicht. Twee trappen af en ze staat buiten.

Gisteravond heeft ze haar brievenbus niet geleegd, dat moet nog gebeuren. Een stapel reclamefolders hangt er half uit, zo vol is haar postvak. Ze graait met een snelle beweging alles uit het kleine kastje en doet het weer dicht. De inhoud propt ze in haar tas, daar kijkt ze straks wel naar.

Even later fietst ze gehaast de straat uit en precies op tijd rent ze tien minuten later het perron op, waar juist haar trein stopt.

Het is vol in de trein, maar het lukt haar toch nog om een plekje te vinden. Pff, ze heeft het weer gered. Morgen staat ze echt tien minuten eerder op, zodat ze relaxed naar school kan gaan.

Met haar ogen dicht leunt ze achterover, haar beide armen om de tas op haar schoot gevouwen. Vandaag heeft ze les tot en met het laatste uur, daarna een vergadering met haar sectie en dan met elkaar een hapje eten in de stad. Een volle, maar leuke dag.

Haar havo-4-klas zal blij zijn dat ze de repetities al heeft nagekeken. Leuke klas is dat. Straks gaan ze naar de vijfde, hun examenjaar. Hopelijk krijgt ze hen dat laatste jaar ook weer.

De trein mindert vaart. Katja staat op, pakt haar tas en loopt richting de uitgang.

Onderweg van het station naar de scholengemeenschap waar ze werkt, wordt ze ingehaald door collega en vriendin Joyce. Joyce stapt van haar fiets af en loopt met Katja mee.

‘Onze nieuwe collega is bij de vergadering en gaat vanavond ook mee-eten,’ zegt ze. ‘Heb jij hem al ontmoet? Echt niet verkeerd, die jongen!’

Katja haalt haar schouders op. ‘Nee, ik heb hem nog niet gezien, ik ben benieuwd. Leuk, dat hij meegaat, kunnen we meteen allemaal kennis met hem maken.’

‘Leuk dat hij meegaat? Fantástisch dat hij meegaat, zeg je vanavond. Je zult het zien, helemaal jouw type.’

‘Ja hoor,’ zegt Katja, ‘dat heb ik vaker gehoord. Jij wilt me gewoon aan de man hebben. Maar ik ben niet wanhopig, ik heb nog alle tijd.’

‘Wacht maar af!’ Daarmee heeft Joyce het laatste woord. Ze stapt weer op haar fiets en rijdt in de richting van de fietsenstalling achter de school. ‘Tot later!’ roept ze nog.

Katja loopt de school binnen, een glimlach op haar gezicht. Die Joyce, die weet het mooi te vertellen.

Dan stapt ze de docentenkamer binnen. Ze groet haar collega’s en loopt naar de koffieautomaat.

De nieuwe schooldag is begonnen.

Als ze vlak voor haar eerste lesuur de stapel nagekeken repetities uit haar tas haalt, vallen er twee enveloppen op haar bureau. O ja, de post van vanochtend. Ze haalt ook de verkreukelde folders uit haar tas, die mogen wel meteen de papierbak in.

De eerste envelop komt van een Uit-bureau. Reclame voor een musical. Ze kijkt er vluchtig naar en mikt dan brief en envelop samen in de papierbak.

Dan pakt ze de andere envelop. *Notariskantoor Kater en De Hoop, Amsterdam*, leest ze.

Notariskantoor, wat moet ze daarmee? Een beetje verbaasd houdt ze de envelop even in haar hand, dan steekt ze haar pink in de kleine opening en ritst de envelop open.

Er komt een korte brief tevoorschijn.

Geachte mevrouw Van Akeren, leest ze. In verband met het afwikkelen van de laatste wilsbeschikking van mevrouw Catherine Lecrèt, overleden te Le Bois, België op 15 maart jl., verzoek ik u een afspraak te maken met Joachim Kater, notaris van ons kantoor.

Veel meer staat er niet in. Wat verdwaasd zit Katja met de brief in haar handen.

Mevrouw Catherine Lecrèt, wie is dat? Of nee, ze moet zeggen: wie wás dat? Familie van mama, dan kan bijna niet missen. Maar de naam zegt haar helemaal niks.

De bel snerpt door het lokaal en bijna tegelijk komen de leerlingen binnen.

‘Mevrouw, hebt u de repetities al nagekeken, hoe is-ie gemaakt?’

Katja schuift de brief weer in de envelop en stopt hem in haar tas.

Repetitie? O ja, de repetitie! Ze dwingt zichzelf om haar gedachten bij de les te bepalen. Die brief, daar moet ze straks maar verder over nadenken.

Maar het klinkt wel heel spannend. Zou ze iets geërfd hebben van de een of andere oude tante van haar moeder? Ze kan er zich niks bij voorstellen, maar die brief, die klonk wel geheimzinnig!

‘Mevrouw?’

‘Ja,’ zegt ze, ‘als jullie zitten, zal ik eerst de repetities uitdelen. Over het algemeen is hij best goed gemaakt.’

Het kost haar de grootste moeite om haar aandacht bij de lessen te houden. Pas ’s middags raakt de brief een beetje op de achtergrond.

Na haar laatste uur loopt ze naar de kleine vergaderruimte waar ze de collega’s van haar sectie zal ontmoeten voor een korte vergadering. Ze komt precies tegelijk met een jonge man aan bij de vergaderkamer.

‘Ga je gang.’ Hij maakt een beleefd armgebaar terwijl hij haar laat voorgaan.

‘Dank je wel,’ zegt ze met een glimlach, en ze kijkt hem aan. ‘Jij moet onze nieuwe collega zijn?’ Ze steekt haar hand naar hem uit. ‘Katja van Akeren.’

‘Rasmus Kauppinen,’ zegt hij, terwijl hij haar uitgestoken hand drukt.

‘Zitten, mensen, laten we snel beginnen, des te eerder kunnen we naar ons restaurant.’ Collega Han Koole, een vijftiger met een mager postuur, schuift twee stoelen voor hen naar achteren. ‘We zullen beginnen met een voorstelrondje. Rasmus, begin jij?’

‘Rasmus Kauppinen, tweeëndertig jaar, acht jaar ervaring als docent Frans, en de afgelopen drie jaar wat rondgezworven over de wereld. Maar nu toe aan een stukje rust en heel blij met mijn aanstelling op deze school.’

‘Nou, voor je rust hoeft je hier geen les te gaan geven,’ mompelt een collega.

Rasmus lacht. ‘Nee, dat zeg ik natuurlijk verkeerd. Ik ben toe aan een regelmatig leven, en uit ervaring weet ik dat dat heel goed lukt met een vaste baan in het vakgebied dat ik erg leuk vind.’ Hij knikt even en kijkt dan snel langs de gezichten die allemaal naar hem toe gewend zijn. ‘Geboren in Finland, opgegroeid in Nederland en vernoemd naar mijn grootvader van vaderskant, vandaar mijn niet zo gebruikelijke naam. Verder heb ik niet veel te vertellen.’

‘Verliefd, verloofd, getrouwd?’

Natuurlijk, dat is Joyce, denkt Katja een beetje geërgerd. Ze negeert de betekenisvolle blik die Joyce haar kant op stuurt.

‘Nee.’ Zijn antwoord klinkt wat kortaf.

‘Dank je, Rasmus,’ zegt Han. ‘We zijn blij dat de vacature weer is vervuld, welkom bij onze sectie Frans. Laten we even verdergaan met het rondje. Katja?’

Vijf minuten later heeft iedereen zijn of haar naam genoemd en kort iets over zichzelf verteld.

‘Dan stel ik voor dat we direct beginnen met vergaderen,’ zegt Han. ‘Straks is er ruimte genoeg om verder kennis te maken en bij te praten met elkaar.’

Katja heeft moeite om haar gedachten bij de gesprekken te houden. Ze is zich heel erg bewust van de man die naast haar zit.

Waarom reageerde hij zo kortaf op de vraag van Joyce of hij een relatie heeft? Zou hij een beroerde ervaring achter de rug hebben, een scheiding misschien?

Ach, wat haalt ze in haar hoofd, de vraag van Joyce was gewoon niet zo goed getimed. Die man had misschien het gevoel dat hij uitgehoord werd of hij dacht dat Joyce bijzonder in hem geïnteresseerd was.

Ze grinnikt even in zichzelf. Nou, daar hoeft hij niet bang voor te zijn. Joyce is dolgelukkig met haar Martijn. Maar Rasmus is een leuke vent, daar had Joyce wel gelijk in.

‘Katja? Jij vindt het wel een goed idee, zo te zien? Je kijkt er tenminste vrolijk bij.’

‘Sorry, ik was er even niet bij, wat zei je?’ hakkelt ze terwijl ze een kleur krijgt.

‘We hebben het over de uitwisseling met scholen in het buiten-

land,' zegt Han geduldig. 'De vraag was of we dit jaar weer deelnemen.'

'Sorry,' zegt ze opnieuw. Even vangt ze de geamuseerde blik van haar buurman op. Ze kijkt snel voor zich en dwingt zichzelf bij de gesprekken te blijven.

Na een uur zijn ze klaar en ze lopen met elkaar het schoolgebouw uit.

'Hou je van Italiaans?' hoort Katja Joyce vragen. 'We zouden natuurlijk een Frans bistrotje moeten uitzoeken, maar elk jaar weer kiezen we toch voor Italiaans. Misschien moeten we veranderen van vakgebied en Italiaans gaan geven. Maar ja, waar kom je dan terecht, hè? Daar zitten ze op de meeste scholen niet om te springen.'

'Ik hou van de Italiaanse keuken,' zegt Rasmus, 'dus prima keuze wat mij betreft. Hoe gaan we, met de auto, openbaar vervoer, of is het aan te lopen?'

'Je woont ook niet hier in de stad, begrijp ik?' vraagt Bas, een andere jonge collega. 'We gaan lopen als je het ermee eens bent, want in het centrum parkeren is een drama. Ben je hier met de auto? Dan kun je hem het best na het eten weer ophalen.'

'Nee, ik ben met de trein gekomen. Prima dus.'

Al pratend lopen ze met elkaar in de richting van het centrum.

Het weer is zacht voor de tijd van het jaar, ze kunnen zelfs al op het terras zitten met hun drankje. Maar als de zon weg is, wordt het fris, en ze besluiten om naar binnen te gaan om te eten.

'Dan merk je dat het toch pas april is, hè?' zegt Katja, terwijl ze even rilt.

'Ga lekker dicht bij Rasmus zitten,' fluistert Joyce, 'dan word je vanzelf warm...'

'Schiet toch op, jij! Echt hoor, Joyce, ik vind dit niet leuk!' zegt Katja net zo zacht terug.

'Maar hij is echt leuk,' zegt Joyce weer. 'Doe je best nou eens, meid!'

'Even naar het toilet,' zegt Katja. Ze staat op en loopt weg. Over het algemeen kan ze heel goed opschieten met Joyce, die behalve een goede collega steeds meer een vertrouwde vriendin is geworden. Maar soms heeft ze echt even helemaal genoeg van de kop-

pelpogingen van Joyce. Altijd is ze bezig om haar aan een man te helpen. En daar heeft ze nu net helemaal geen zin in. Natuurlijk zou ze het fijn vinden om iemand te ontmoeten die haar grote liefde zal blijken te zijn. Maar ze zoekt dat zelf wel uit, daar heeft ze geen hulp van Joyce of van wie dan ook nodig.

In de toiletruimte kijkt ze zichzelf aan in de spiegel. Hm, haar haar heeft weleens beter gezeten... Ze graait een elastiekje uit haar zak en propt haar lange, donkere haar in een nonchalante staart bij elkaar. Weer kijkt ze kritisch in de spiegel. Ze trekt wat losse plukken uit de staart. Zo ja, nu zit het beter.

Misschien ook een beetje lippenstift? Of zou Rasmus naturel mooier vinden?

Ze schrikt van haar eigen gedachten. Verdraaid, dat komt gewoon allemaal door dat gezeur van Joyce. Want die hele Rasmus maakt geen speciale indruk op haar. Hij lijkt een gezellige, aardige man, maar meer ook niet.

Ze pakt resoluut lippenstift en werkt haar lippen wat bij. Ziezo. Het maakt haar totaal niet uit waar die Rasmus van houdt, zijzelf voelt zich prettig bij een verzorgd uiterlijk, dus!

Terwijl ze het make-uptasje terug in haar schoudertas stopt, ziet ze de envelop weer. O ja, die brief van die notaris! Ze was het even vergeten, maar nu steekt haar nieuwsgierigheid weer de kop op. Morgen direct bellen voor een afspraak. Stel je voor dat de onbekende oudtante haar een sommetje geld heeft nagelaten! Of misschien wat familiesieraden. Tenslotte draagt ze dezelfde naam: Catherine, roepnaam Katja.

‘Zo, je ziet er weer mooi uit,’ hoort ze de plagende stem van Joyce. ‘Heel mooi, die lipjes, om te kussen gewoon!’

Ondanks haar irritatie moet Katja lachen. ‘Joyce, doe me een lol,’ zegt ze dan. ‘Hou toch eens op met die opmerkingen van je. Ik ben echt niet geïnteresseerd in die man, geloof me. Hij is absoluut mijn type niet.’

‘Nee, nee,’ zegt Joyce, terwijl ze in een van de toiletten verdwijnt.

‘Nee, echt niet!’ zegt Katja, terwijl ze snel een papieren zakdoekje uit haar tas opdiept en haar lippen weer afveegt. ‘Ik ga, hoor.’

Zonder antwoord af te wachten loopt ze terug het restaurant in en gaat op een lege stoel zitten, tussen Han en Bas in. Ze pakt de menukaart die al klaarligt en waar de anderen al druk in aan het kijken zijn.

‘Jij hoeft toch helemaal niet te kijken?’ vraagt Bas lachend. ‘Tagliatelle met zalm, of niet?’

Katja lacht ook. ‘Je hebt helemaal gelijk,’ zegt ze, terwijl ze de kaart dichtdoet en weer neerlegt. ‘Saai hè, maar ik vind het echt heerlijk.’

Even vangt ze de blik van Rasmus aan de overkant van de tafel. Hij glimlacht naar haar. ‘Helemaal mee eens,’ zegt hij, ‘daar kan geen andere pasta of pizza tegen op, heerlijk!’

Katja is blij dat Joyce nog niet terug is en zijn woorden hoort. Zij had beslist een opmerking gemaakt.

De avond verloopt gezellig en rond halftien nemen ze buiten voor het restaurant afscheid van elkaar.

Joyce en Bas stappen op de fiets, die ze vanaf school al aan de hand hadden meegenomen, en Katja loopt samen met Han en Rasmus naar het station.

Als ze in de stationshal aankomen, vraagt Han: ‘Rasmus, waar woon jij eigenlijk, welke kant ga je op?’

‘Ik moet de trein naar Haarlem hebben, en jullie?’

‘Ik ga precies de andere kant op,’ zegt Han, ‘maar jullie kunnen dus samen verder reizen, toch, Katja?’

‘Ja,’ zegt ze, ‘dat klopt.’ En weer is ze blij dat dit gesprek nu pas plaatsvindt, nu Joyce er niet meer bij is.

Als Katja en Rasmus op de stationsklok kijken, zien ze dat ze moeten rennen om hun trein te halen. Het lukt maar net; nog nahijgend vallen ze tegenover elkaar neer in de vrijwel lege coupé.

‘Dat was op het nippertje, zeg!’ zegt Katja, terwijl ze de losgeraakte haren opnieuw tot een staart fatsoeneert.

‘Mooi haar heb je, prachtig, die krullen,’ zegt Rasmus. Het klinkt heel natuurlijk, maar Katja weet niet hoe ze moet reageren. Ze voelt dat ze alweer een kleur krijgt.

Pff, het moet niet gekker worden, ze lijkt wel een puber in plaats van een vrouw van negenentwintig!

‘Dank je,’ mompelt ze.

‘Je zou zelf wel een Française kunnen zijn,’ zegt Rasmus. ‘Maar je achternaam vertelt heel iets anders, die klinkt zo Hollands als maar kan.’

Katja lacht. ‘Mijn moeder is van Waalse afkomst,’ zegt ze, ‘en ik lijk veel op haar. Vandaar waarschijnlijk ook dat ik voor Frans heb gekozen om les in te geven. De Franse taal heb ik van kleins af aan gehoord. Mijn moeder is opgegroeid in Wallonië, maar toen ze een jaar of veertien was, zijn haar ouders naar Nederland verhuisd omdat mijn opa hier een baan gekregen had. Later zijn haar ouders weer teruggegaan, maar mijn moeder had inmiddels mijn vader leren kennen en zij is dus hier gebleven.’

Hij kijkt haar belangstellend aan. ‘Leuk!’ zegt hij. ‘Dan spreek je de taal natuurlijk echt heel vloeiend.’

‘Jij ongetwijfeld ook, toch?’

‘Jawel, maar als het echt je moedertaal is, ligt het nog dichterbij je, denk ik,’ zegt Rasmus. ‘Ik vond het trouwens erg gezellig vandaag. Leuke collega’s,’ gaat hij dan verder.

‘We hebben een leuk groepje,’ beaamt ze. ‘Jij begint per 1 mei, toch?’

‘Ja, na de meivakantie. Ik heb er zin in. Reizen was leuk, maar op een zeker moment is het ook genoeg geweest. Ik heb een leuk appartement gevonden en nu dus ook een baan. Best bijzonder in deze tijd, toch?’

‘Dat is zo, ja. Waar ben je allemaal geweest, tijdens je reizen?’

‘Te veel plaatsen om op te noemen. Maar de meeste tijd was ik in Australië. Ik heb daar ook nog wat familie wonen en bij hen heb ik een halfjaar gewoond en ook gewerkt. Daarna ben ik verdergegaan, Nieuw-Zeeland, Indonesië, maar ook door een heleboel landen van Zuid-Amerika.’

‘Tjonge, wel leuk als je zo veel van de wereld kunt zien. En wat vond je nu het mooiste plekje om te wonen, of in elk geval tijdelijk te wonen?’

Hij kijkt even voor zich uit, dan glimlacht hij en zegt: ‘Nederland, gewoon in mijn eigen stad, Haarlem, waar ik ben opgegroeid.’

‘Meen je dat?’

‘Ja,’ zegt hij, en zijn gezicht wordt serieus. ‘Ik heb ontdekt dat je jezelf altijd meeneemt, waar je ook naartoe gaat. En hier, hier ben ik thuis.’

‘Tot hoelang heb je in Finland gewoond?’ vraagt ze. ‘En heb je daar nog veel familie?’

‘Nog voor mijn tweede verjaardag zijn mijn ouders naar Nederland gegaan. Dus ik heb geen herinneringen aan de tijd dat we daar woonden. Er wonen nog wel wat ooms en tantes. En mijn oma is er ook nog, dus we gaan er geregeld naartoe. Het is een schitterend land. Prachtige natuur en ruimte en rust.’

‘Dat geloof ik. Ik ben er nooit geweest, maar het lijkt me een mooi land, ja.’

Langzaam mindert de trein vaart.

Even later staan ze samen op het perron en lopen naar de uitgang.

‘Ik ga mijn fiets ophalen uit de stalling,’ zegt Katja. ‘Tot ziens.’

‘Oké, Katja, ik vond het echt leuk om kennis met je te maken.’ Hij kijkt haar even aan, dan glimlacht hij. ‘Tot na de meivakantie!’

Katja trapt stevig door terwijl ze terugdenkt aan de avond met haar collega’s. Maar steeds betrapt ze zich erop dat het vooral Rasmus is die ze voor zich ziet en dat het zijn stem is die nog doorklinkt in haar hoofd.

Ach, denkt ze als ze thuis van de fiets stapt, dat is logisch, hij is nieuw. De anderen ken ik al zo lang, daar hoef ik niet zo veel over na te denken. Joyce heeft gelijk, het is een leuke vent. Maar meer ook niet, niet het type waarop ze valt.

Resoluut doet ze even later de voordeur van haar appartement achter zich dicht.

In de woonkamer zit ze nog even met de brief van de notaris in haar handen. En opnieuw vraagt ze zich af wat ze daar toch te horen zal krijgen.

Morgen begint ze gelukkig pas het tweede uur, dus heeft ze mooi de tijd om eerst te bellen voor een afspraak.

Een erfenis met een wel heel bijzondere voorwaarde!

Als Katja te horen krijgt dat haar oudtante in België haar een enorme erfenis heeft nagelaten, kan ze haar oren niet geloven. Ze krijgt zomaar een groot geldbedrag in de schoot geworpen, en ook nog een huis in de Ardennen. Maar dat huis krijgt ze niet voor niets: ze moet binnen drie jaar getrouwd zijn, anders wordt het alsnog verkocht en gaat de opbrengst naar een goed doel. Vanaf dat moment lukt het Katja nauwelijks nog om de mannen die om haar hand dingen te vertrouwen. Zijn ze op haar hart uit, of op haar vermogen?

Ina van der Beek schreef met *Een verrassende erfenis* een verrassend luchtig verhaal. Het is een zijdelings vervolg op *Mijn vader en ik*. Het ladekastje dat in dat boek gesloten bleef, gaat nu eindelijk open!

Z&K

ISBN 978 94 0190 641 8 NUR 344

9 789401 906418

www.romanserie.nl